

Comprar el diari

Com passa sempre que hi ha eleccions, molts mitjans publiquen un qüestionari de preguntes idèntiques a tots els candidats per tal de descobrir el seu perfil més humà i proporcionar-nos una certa aproximació a la seva persona. Aquets dies n'he llegit un bon grapat, entre ells el que li van fer al diari *El País* a l'Alfred Bosch, candidat a l'alcaldia de Barcelona. I, entre la colla de respostes, em va cridar molt l'atenció la que va donar quan li van demanar "Quan costa un diari?". Va respondre que els llegia tots per les edicions digitals. Dit d'una altra manera: que no en compra mai cap. Em va semblar decebedor. M'ho va semblar d'ell com m'ho semblaria de qualsevol persona que es presentés per a un càrrec públic, ni que fos per a alcalde del municipi més petit de Catalunya. Hi va haver un temps --un temps que ara cada cop em sembla més llunyà-- en què veies pel carrer molta gent amb un diari a la mà. I just quan diuen que la instrucció pública ha crescut --si més no d'una manera teòrica-- i tots som més savis i suposadament més informats, és quan en veus menys. La gent ja no llegeix el diari al metro ni tampoc els veus llegint cap llibre com ho feien abans, només teclegen el mòbil com posseïts, segurament perquè tothom té moltíssimes coses a dir, tantes que no me les sé ni imaginar.

La venda de diaris ha minvat d'una manera esgarrifosa i els que el comprem cada dia semblen uns éssers estranys. Però de diaris se'n continuen venent i un s'imagina que entre el nombre més reduït de compradors hi ha d'haver aquells que ocupen uns llocs d'alta responsabilitat a la cosa pública, començant pels diputats. Però la meva imaginació es deu equivocar i ara que m'hi paro a pensar m'adono que ja fa temps que, igual com els diaris han gairebé desaparegut del metro, també han desaparegut dels pupitres del Parlament i del Congrés. Em desanima pensar que un dels capdavanters de la política catalana admeti no comprar cap diari i que prefereix la versió esquemàtica i urgent d'internet abans que la lectura pausada i reflexiva que brinda un diari en paper. Em desanima també pel que té de poc exemplar. I em desanima i m'alarma perquè quan tots facin com ell, els qui desitjaríem seguir-lo llegint com ho hem fet tants anys ja no en trobarem als quioscos perquè la dictadura dels gustos majoritaris ens haurà arrabassat la possibilitat de poder triar... com ens ha passat ja amb tantes coses.